

menowachu, a wona jim „moje dźjeczi“ rjekasche. Druhdy drje bu mersaza, hdnyž njehdže so te małe pjesčki wschitke k fachlam pschihnachu, tak so so wobróczicž nemóžesche, a wolachu: „Wónka, schto dha dženša warisch?“ Ale Michal ju kóždy cžas sašy społoji a wscho do dobreho rjadu staji.

To ljećje a hišććje wele ljećow so takhlej pschecžini. Hdnyž Mjerczina pschindže, hdžež dźjeło na poli pschestawa, wostajesche wona te dźjeczi domach pola starschich, kiž móža so potom sašy šami sa ne staracž. Sa to pak so ljetu wot ljeta stari kóždy tydžeń dwójzž skhadžowachu.

Zako ljetša sašy sapocžachu, wupra-
jichu šwoje wešelje, so dha tu Mjerczina sašy je, so šu hižom dołho sa tym ža-
dali. Nebjechu pak tšjo aby schtyrjo,
ale welež jich do istwy dźjesche, khdži
a bohaczi. Nowe priedowanja a nowe
powedancžka, nedawno wudate, bjechu
tu šymu jich wofschewenje a wešelje, a
nowiny so tež pilnje cžitachu. Woni
kóždy po šwojim samóženju skladowachu,
so móhło so njetko aby k ljetu njescho